

Deze gevaren zag men vooral belichaamd in het Roomsche autoriteitsbeginsel, waaraan alle subjectiviteit ondergeschikt gemaakt zou worden en in verband met Barth's sterken nadruk op de autoriteit, waaronder de mensch zich had te buigen, meende men, dat de mogelijkheid allerminst uitgesloten moest worden geacht, dat Barth zich door de Roomsche autoriteitsbeschouwing steeds meer zou aangetrokken gevoelen ¹⁰⁾.

In deze verwachting werd men gesterkt door enkele gebeurtenissen, die met de ontwikkeling der dialectische theologie in een bepaald verband stonden. We doelen hier op den overgang van Erik Peterson en Oskar Bauhofer naar de Roomsche kerk.

Het behoeft ons niet te verwonderen, dat naar aanleiding hiervan de relaties tusschen Barthianisme en Katholicisme opnieuw ter sprake kwamen. Immers, Peterson had reeds in 1925 in het tijdschrift der Barthianen „Zwischen den Zeiten“ enkele artikelen geschreven en dat er bepaalde relaties bestonden tusschen Bauhofer en den kring der dialectici, viel evenmin te loochenen ¹¹⁾.

Wie den ontwikkelingsgang van Peterson nagaat, merkt, dat er wel eenige verklaring te geven is van het feit, dat zijn artikelen in „Zwischen den Zeiten“ werden geplaatst. Een van die artikelen is nl. gericht tegen Althaus en met name tegen de structuur van diens geloofsbeginsel in verband met de theologie.

Peterson bestrijdt de speciale geloofscorrelatie, zooals ze door Althaus voor het geheele terrein der theologie als van beslissende beteekenis was naar voren gebracht ¹²⁾.

Hij verwerpt deze correlatie, omdat de mensch daarin z. i. optrad als „gleichstarke Komponente Gott gegenüber“ ¹³⁾ en hier vergeten werd, dat God in den hemel is en de mensch op de aarde. Hij bestrijdt het verlangen „dasz der Mensch immer dabei musz sein, wo Gott etwas tut“. „Es darf um Gotteswillen nichts geschehen, was ohne Mitwirkung menschlicher Existenzäusserungen vor sich geht.“ Daarmee viel voor Peterson ook het begrip „ervaring“, dat in de modern-protestantsche theologie zulk een groote rol speelde. Reeds in 1925 schreef Peterson, dat hier een miskenning plaats vond van den doop en van het sacrament in het algemeen. „Dasz wir in der Taufe mit Christus gestorben sind, das vermögen wir nie zu erleben . . . Dasz wir im Abendmahl Leib und Blut Christi geniesen, das vermögen wir nie zu erfahren“ ¹⁴⁾. Daarom verwerpt Peterson de „Theologie des Glaubens“. Wie deze beschouwingen overweegt, zal zeker niet willen poneeren, dat Peterson en Barth hetzelfde zeggen. Want we zien immers ook